

YAPTIM, YAPIYORUM; YAPABİLİRİZ!

YAZI: Çiğdem ÖZESMI
cigdem.ozesmi@me.com

Benim tek başına
ne katkı olabilir ki,
demiyordu insanlar,
karınca kararınca
ellerinden geleni
yapıyorlardı.

Sevgili eşim Mustafa Özemi'nin cennete çevirdiği bahçemizde doğal gölge durumuna göre özel isimlendirdiğimiz dört ayrı oturma köşesi var: "Melisa Bar", "Begonvil Restoran", "Köşe Restoran" ve "Zeytin Kafe". Zeytin Kafe'de oturmuş kahvemini içerken içinde yaşadığımız dünya hakkında düşüncelere daldım. Bu gün için gündemde olan çöp ayrıştırma, geri dönüşüm, herkes kapısının önünü süpürse bütün şehir temiz olur konuları uygulamalı olarak çocukluğumdan beri ailemde yaşadıklarım... Özellikle annem sıkı bir çevreciydi. O zamanlar tek tük sivil toplum kuruluşları (STK) vardı. Hele de çevre örgütleri adı dahi duyulmamıştı. Benim tek başına ne katkı olabilir ki, demiyordu insanlar, karınca kararınca ellerinden geleni yapıyorlardı. Şimdilerde her konuda STK'ların varlığı güç veriyor. STK içinde gönüllü çalışmak ise kişiye hem prestij sağlıyor hem de hayalinizdeki projeleri gerçekleştirme imkanı veriyor. Benim için öyle oldu...

Çocukluğumdan itibaren geliştirdiğim hobilerimi de katarak zaman zaman bireysel, zaman zaman STK'larda görev alarak Sosyal Sorumluluk Projelerinde yer aldım. Bu da benim yaşamımın her evresini anlamlı kıldı, mutlu etti. Bireysel olarak ne mi yaptım? İmza verdim: İnsan hakları, hayvan hakları, kadına şiddete son, çevre katliamına son gibi konularda... Destek ol-

dum: Yine bu ve benzeri konularda çalışan STK'ların muntazam aylık destekçisiyim. Özellikle çevre konusunda okullarda ve kadın topluluklarında konferanslar veriyorum. Hazırlarken ve sunarken ne çok şey öğreniyorum.

Mordoğan Deniz Festivalinde, sahilden çoğunluğu naylon poşet olan çöpleri topluyoruz. Dalgıçlar ise dibeye oturmuş yine çoğunluğu naylon poşet olan, koltuktan tutun, araba tekerine kadar çöpleri çıkarıyorlar. Bunları gördükçe nasıl bir felakete sürüklendiğimizi daha iyi idrak edebildim. Naylon poşet kullanımını azaltmak, hatta ortadan kaldırmak için bir şeyler yapılmalıydı. Nitekim oluşturduğumuz "Naylon Poşete Son! Bez Torba Kullan!" projemizin farkındalık yarattığına inanıyorum. Bunun güncel bir göstergesi, hükümetin en azından marketlerde poşetlerin para ile satılması kararı sonucunda kullanımının azalmasıdır. Ondan öte var olan farkındalığın pekişmesini de sağladı.

Bu yıl TEMA, Milli Eğitim Bakanlığı, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ile ortaklaşa yürütülen "Sıfır Atık" projesinde görev almaktan ne kadar mutlu oldum anlatamam. Öğretmen ve öğrencilerin heyecanı ve ilgisi muhteşemdi. "Naylon Poşete Son! Bez Torba Kullan!" projesini yürütürken edindiğim bilgilerden bu proje sunumlarında da yararlanmak hoştu.

Yine bu yıl, TEMA'nın çok önem verdiği, "Ağaç Kardeşliği" projesinde gönüllü eğitmen olarak görev almak benim için de çok önemliydi. Üçüncü sınıflarda yürütülen projede uygulamalı olarak tohumdan fidan elde ettiler. Kasım ayında fidanlarını toprakla buluşturduk. Yerel ağaç çeşitlerini doğal alanları içerisinde görüp öğrenmek, yaprak-

larından ağacı tanımak, öğrencilerimize ve bizlere çok şey kattı.

Anne Çocuk Eğitim Vakfı (AÇEV)'nin yetişkinlere okuma ve yazmayı öğretmek, okuduklarını anlamalarını ve düşündüklerini yazabilmelerini sağlamak, ayrıca, destek programları ile farkındalıklarını artırmak amacıyla düzenlenen

15 günlük eğitim programına eşimle birlikte katılmıştık (2012). Eğitim programına katılmanın ufkumu bu kadar açacağını düşünmemiştim.

Akabinde Amerika'ya gidişimiz söz konusu olunca orada okuma yazma bilmeyen bir kadın grubu oluşturmak zor olduğundan yaptığımız program değişikliğiyle Wisconsin Üniversitesi'nde çalışan anne babaların dört-sekiz yaş arası çocuklarına eğlendirerek Türkçe eğitimi vermek ayrı bir deneyimdi. En önemlisi Türkiye'ye dönüşümüzde henüz okuma yazmaya başlamayan birinci sınıf öğrencilerine sekiz hafta "Okumak Eğlencelidir" projesinde AÇEV'in uzman kişilere seçtiği kitapları okumak ve kitapta yer alan konularla ilgili

bir etkinlik yapmak gerçekten eğlenceliydi.

Öğrencilerin mutluluğu bize de yansıdı. Program tamamlandığında, bu güzel öğrenciler ve sınıf öğretmeninden ayrılmak istemedim. Bu bağlamda, uzman kişileri de toplayarak "Kuş Gözlemine Seviyorum" başlıklı projeyi ürettik. Böylece 20 öğrenci, birden dördüncü sınıfa kadar kuş gözlemi hakkında bilgilendirildi, ilkbahar ve sonbaharda buna uygun alanlarda kuş gözlemi yaptılar. Her fırsatta mutluluklarını dile getirip ileride kuş gözlemcisi olmayı istediklerini vurguladılar. Ayrıca, TEMA işbirliği olan bazı okullarda "Kuş Gözlemine Seviyorum" konusunda seminerler verdim.

Gurur duyduğum projelerimden biri de doğumdan itibaren bebeğin kitapla tanışması için ürettiğim “Bez Kitap” oldu. Cumhuriyet Bayramı’nda doğan çocuklara bez kitap, annelerine de çocuk bakımı ve beslenmesi kitabı hediye edildi. Kitabı gören komşularım yapımını öğrenmek istedi. Böylece birlikte üretim grubumuz (Bolobolo) oluştu. Ürettiğimiz kitapları en yararlı şekilde değerlendirmek için, arkadaşlarımla da önerisiyle, ön görüşmeden sonra Anadolu Otizm Vakfı’na yeni yıl hediyesi olarak yolladık. Eminim bu çalışmamızın devamı gelecek.

Üreterek geçen günler, yıllar içinde projeler birbirini kovalıyor. Bir proje diğerini doğuruyor. Hepsisi daha güzel bir gelecek için... Arkadaşlıklar kuruluyor, ekipler oluşuyor. Bu etkinlikleri yeri geldikçe “Yaşam Sevinci” anı kitabımda anlattım. Yazmayı planladığım “Akademisyenlikten Sonraki Yaşam” kitabımda ise detaylı ele almak istiyorum. Böylece, okuyanlarda daha güzel bir dünya yaratmak için istek oluşturmayı ve isteği olup “Sadece ben ne yapabilirim” karamsarlığıyla harekete geçemeyenlere örnek olmayı umuyorum. İyiye ve güzele, adım adım, hep birlikte...

